

Arrest

nr. 294 414 van 19 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de stad AALST, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Aalst van 8 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN DER CAMMEN, die *loco* advocaat K. CALLEBAUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 mei 2023 dient de verzoekende partij bij de diensten van de stad Aalst per volmacht een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 8 mei 2023 neemt de burgemeester van de stad Aalst een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §1, derde lid / 51, §2, tweede lid / 52, §3 / 52, §4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 58 of 69 ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 04-05-2023 werd ingediend door:
(....)

Verblijvende te / verklaart te verblijven te: B (...), 9300 Aalst

om de volgende reden geweigerd:

(...)

□ Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/ haar aanvraag heeft ingediend;

Betrokkene deed een aanvraag voor gezinshereniging als descendant van een Belg. Ter staving van deze aanvraag werd er een negatieve woonstcontrole vastgesteld op 05/05/2023. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte materiële motiveringsplicht evenals over de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 13 van het EVRM, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"Ten eerste dient er te worden gewezen dat de rechtsgeldigheid als dusdanig van de bijzondere volmacht niet in twijfel wordt getrokken, doch gesteld wordt dat uit de controle van de verblijfplaats 9300 Aalst, B. (...), (dewelke werd uitgevoerd na de aflevering van de Bijlage 19ter) blijkt dat verzoeker niet in de gemeente verblijft alwaar verzoeker de aanvraag heeft ingesteld.

Aangezien verwerende partij niet nader onderzocht heeft of het Centrum voor Illegalen in Vottem een verblijfplaats is in de zin van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit impliceert.

Verwerende partij was overduidelijk op de hoogte dat verzoeker in een transitcentrum verbleef alwaar personen kort verblijven en of het centrum tevens kan ook gecatalogiseerd worden als een hoofdverblijfplaats.

Bovendien voorziet datzelfde bepaling niet dat de controle van de verblijfplaats perse op de verblijfplaats te 9300 Aalst, B. (...) diende te gebeuren.

Uit een adrescontrole eerder (zie schrijven van de ABS te Aalst) en de controle van de rijksregister bleek overduidelijk dat verzoeker op het grondgebied van de gemeente staat ingeschreven, aldus in Aalst en dat hij voor kort werd opgesloten in het transitcentrum.

Daar samenwonen met de stiefvader strikt genomen geen vereiste is om een gezin cel te vormen, had verwerende partij perfect een woonstcontrole kunnen bevelen in het centrum voor illegalen te Vottem; dewelke tevens niet noodzakelijk was aangezien er een attest van administratieve opsluiting werd toegevoegd aan het AD. Verzoeker heeft zijn aanvraag bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verbleef conform het rijksregister (voor zijn opsluiting) ingesteld en na de controle van de verblijfplaats eerder bleek overduidelijk dat verzoeker aldaar te Aalst woonachtig was.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt: (...)

Uit artikel 52, § 1, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit kan er worden afgeleid dat er een controle van de verblijfplaats plaatsvindt ten einde de betrokken derdelander in te schrijven in het vreemdelingenregister en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden.

Uit de gegevens van het administratief dossier en de naar voren gebrachte bijzonder volmacht blijkt immers dat verzoekster op het ogenblik van onderhavige aanvraag en op het ogenblik van de gevoerde politionele controle in het centrum voor Illegalen te Vottem verbleef.

De stelling van verwerende partij is manifest incorrect en in strijd met artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit vermeld expliciet dat indien uit de woonstcontrole blijkt dat het familielid niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 weigert, wat in casu niet het geval is aangezien verzoekster effectief op het grondgebied van de gemeente verbleef alwaar zij de Bijlage 19ter heeft aangevraagd en ontvangen, doch dat hij tijdelijk in een transitcentrum was opgesloten voor een kort verblijf dewelke niet kan worden gecatalogiseerd als zijn hoofdverblijfplaats.

De bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie. Het is dus de plaats waar het gezin of de alleenstaande gedurende het grootste deel van het jaar effectief verblijft. De vaststelling daarvan gebeurt op basis van verschillende elementen:

- de plaats waar u na het werk naartoe gaat*
- de plaats waar de kinderen naar school gaan*
- het energieverbruik en de telefoonkosten*
- het gewone verblijf van de echtgenoot of van de andere leden van het gezin*
- ...*

Het louter verwijzen naar de algemene onderrichtingen betreffende het houden van bevolkingsregisters dient verzoekster te accentueren dat deze onderrichtingen geen wettelijke bepaling betreffen, noch een algemeen rechtsbeginsel.

Verwerende partij diende haar wettelijke termijn om binnen de drie maanden na de aanvraag allé overige stukken te deponeren te eerbiedigen, aangezien verzoekster diende ingeschreven te worden in het wachtregister, dit in afwachting van de te neer te leggen stukken.

Verzoekster verwijst tevens naar artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet dewelke luidt als volgt: (...)

Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet lijkt precies te voorzien in een zekere mate van tijdelijke bescherming tegen een daadwerkelijke uitvoering van een verwijderingsmaatregel voor iemand in verzoekers geval.

“Het is niet betwist dat gelet op deze wetsbepaling, en dit in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag gezinshereniging van 8 februari 2018, de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op dezelfde datum was opgeschort en dit tot 23 mei 2018, datum waarop een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen met betrekking tot deze aanvraag. Het is pas vanaf dat moment dat het bevel om het grondgebied te verlaten opnieuw uitvoerbaar werd en dat verzoeker er gevolg aan moest geven. In het voormelde bevel werd een termijn van dertig dagen voorzien binnen dewelke verzoeker vrijwillig het grondgebied moest verlaten. Deze termijn Hep nog op het moment dat de verwerende partij vaststelde, in de thans bestreden beslissing, dat verzoeker er geen gevolg had gegeven aan had gegeven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11, §1, 2° is derhalve aangetoond. De argumentatie van de verwerende partij doet daaraan geen afbreuk. Waar deze laatste overigens stelt dat ten aanzien van verzoeker meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd meet erop worden gewezen dat hem in de bestreden beslissing enkel wordt verweten geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel dat hem werd betekend op 8 februari 2018, zodat voor de beoordeling van de wettigheid ervan geen rekening kan worden gehouden met een eventuele a posteriori-motivering.”

In artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit wordt de door verwerende partij aangehaalde situatie niet opgesomd waarin een aanvraag door een Bijlage 20 het verblijf tot meer dan drie maanden wordt gewerigerd en door zulks te doen wordt er een voorwaarde toegevoegd aan artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, juncto artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet juncto art. 8 van het EVRM."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Voorts, in zoverre de verzoekende partij de schending van deze bepalingen zou beogen, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ook enkel vaststellen dat betreffende de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 13 van het EVRM, de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nalaat bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen en beginselen schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. De relevante bepalingen van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luiden als volgt:

"§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

(...)

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit volgt onder meer dat indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft de aanvraag wordt geweigerd. Uit artikel 52, §1 van het Vreemdelingenbesluit blijkt immers dat het familielid die zelf geen burger van de Unie is en de familieband bewijst en een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft, pas na woonstcontrole wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister waarna hij een attest van immatriculatie ontvangt.

Uit het Vreemdelingenbesluit blijkt aldus dat vooraleer de verzoekende partij ingeschreven kan worden in het vreemdelingenregister en een attest van immatriculatie mag ontvangen onder meer een woonstcontrole dient te gebeuren en dat de woonstcontrole bestaat uit het onderzoek of een familielid van een burger van de Unie, aldus de aanvrager van de verblijfskaart, op het grondgebied van de gemeente waar de aanvraag werd ingediend, verblijft.

3.6. De verzoekende partij heeft op 4 mei 2023 per volmacht bij de diensten van de stad Aalst een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter). In haar volmacht van 3 mei 2023, die zich in het administratief dossier bevindt, stelt de verzoekende partij dat zij woont te “9300 Aalst, B. (...)” doch “*thans opgesloten (is) te Centrum voor illegalen te: Vottem*”. Op de in naam van de verzoekende partij ondertekende bijlage 19ter van 4 mei 2023, die zich eveneens in het administratief dossier bevindt, staat dat zij verklaart te verblijven te “B. (...) 9300 Aalst.”

3.7. In de bestreden beslissing, genomen door de burgemeester van de stad Aalst, wordt gemotiveerd dat in uitvoering van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit voornoemde aanvraag van de verzoekende partij wordt geweigerd omdat uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de verzoekende partij niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar zij haar aanvraag heeft ingediend.

3.8. De verzoekende partij betwist niet dat zij op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet op het grondgebied van de stad Aalst, waar zij haar aanvraag heeft ingediend, verblijft. Meer nog, zij geeft dit zelf aan in haar verzoekschrift nu zij stelt dat zij op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag en op het ogenblik van de gevoerde politionele controle in het Centrum voor Illegalen van Vottem (hierna: het CIV) verbleef.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij, *in casu* de burgemeester van de stad Aalst, niet nader heeft onderzocht of het CIV een verblijfsplaats is in de zin van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, dat de verwerende partij overduidelijk op de hoogte was dat zij in een transitcentrum verbleef alwaar personen kort verblijven en diende na te gaan of het centrum tevens kan worden gecatalogiseerd als een hoofdverblijfplaats, dat daar samenwonen met de stiefvader strikt genomen geen vereiste is om een gezinzel te vormen, de verwerende partij perfect een woonstcontrole had kunnen bevelen in het CIV, dewelke tevens niet noodzakelijk was aangezien er een attest van administratieve opsluiting werd toegevoegd aan het administratief dossier, maar toont niet aan op grond waarvan de burgemeester van de stad Aalst gehouden zou zijn geweest dergelijk onderzoek te (laten) voeren. Immers volstaat op grond van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit de vaststelling dat uit de woonstcontrole niet blijkt dat de verzoekende partij op het grondgebied van de gemeente alwaar zij haar aanvraag heeft ingediend verblijft, om de aanvraag vermeld in punt 1.1. te weigeren. De vraag of het CIV ook een verblijfplaats is in de zin van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en als hoofdverblijfplaats gecatalogiseerd kan worden, doet, ongeacht het antwoord, geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit de controle van de verblijfsplaats – die volgens de verklaring van de verzoekende partij in de bijlage 19ter “B. (...), 9300 Aalst” is – blijkt dat de verzoekende partij niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar zij haar aanvraag heeft ingediend, *in casu* Aalst, minstens laat de verzoekende partij na het tegendeel concreet aannemelijk te maken.

Waar de verzoekende partij stelt dat artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit niet voorziet dat de controle van de verblijfsplaats perse op de verblijfsplaats te 9300 Aalst, B. (...) diende te gebeuren, kan zij niet gevolgd worden. De verzoekende partij diende bij haar aanvraag namelijk een verblijfsplaats op te geven in de gemeente waar zij de aanvraag indient, waarna conform artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een woonstcontrole van de verblijfplaats op het grondgebied van de gemeente volgt. De Raad herhaalt dat op de in naam van de verzoekende partij ondertekende bijlage 19ter van 4 mei 2023 staat dat zij verklaart te verblijven te “B. (...) 9300 Aalst.” Aldus is dit de opgegeven verblijfplaats en diende de controle wel degelijk op deze plaats te gebeuren, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij stelt verder dat uit een adrescontrole eerder en de controle van het rijksregister overduidelijk bleek dat zij op het grondgebied van de gemeente staat ingeschreven, aldus in Aalst, en dat zij voor kort werd opgesloten in het transitcentrum. De eerdere adrescontrole waarnaar de verzoekende partij verwijst is het onderzoek van de reële verblijfsplaats te B. in 9300 Aalst van 20 maart 2023, waarvan het verslag, dat dateert van 21 maart 2023, zich in het administratief dossier bevindt. Uit het verslag blijkt dat de verzoekende partij werd aangetroffen op voornoemd adres, zodat de verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat na de controle van de verblijfsplaats eerder overduidelijk bleek dat zij

aldaar te Aalst woonachtig was. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij, volgens de gegevens van het Rijksregister, op 23 maart 2021 werd “afgevoerd-verlies van verblijfsrecht” en nadien niet opnieuw werd ingeschreven op een adres in Aalst. Zij kan aldus niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij op het grondgebied van de gemeente staat ingeschreven en dat zij haar aanvraag heeft ingesteld bij het gemeentebestuur van de plaats waar zij verbleef, conform het rijksregister, voor haar opsluiting. Het feit dat zij op 20 maart 2023 werd aangetroffen op het adres B. te 9300 Aalst doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de verzoekende partij niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar zij haar aanvraag heeft ingediend, dat een negatieve woonstcontrole werd vastgesteld op 5 mei 2023. Dit geldt des te meer nu de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf bevestigt dat zij op “21/04/2023 werd overgebracht naar de gesloten instelling voor illegalen te Vottem”.

3.9. De verzoekende partij betoogt dat zij haar aanvraag heeft ingesteld bij het gemeentebestuur van de plaats waar zij verbleef voor haar opsluiting, dat uit artikel 52, §1, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit volgt dat er een controle van de verblijfplaats gebeurt teneinde de derdelander in te schrijven in het vreemdelingenregister, dat uit het administratief dossier en de naar voren gebrachte bijzondere volmacht blijkt dat zij op het ogenblik van de aanvraag en op het ogenblik van het gevoerde politionele controle in het CIV verbleef, dat artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit expliciet vermeldt dat indien uit de woonstcontrole blijkt dat het familielid niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 weigert, wat *in casu* niet het geval is aangezien zij effectief op het grondgebied van de gemeente verbleef alwaar zij de bijlage 19ter heeft aangevraagd en ontvangen, doch dat zij tijdelijk was opgesloten voor een kort verblijf dewelke niet kan worden gecatalogiseerd als haar hoofdverblijfplaats. Ze verwijst in dit verband naar www.belgium.be/nl/huisvesting/verhuizen/hoofdverblijfplaats en citeert:

“De bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie. Het is dus de plaats waar het gezin of de alleenstaande gedurende het grootste deel van het jaar effectief verblijft. De vaststelling daarvan gebeurt op basis van verschillende elementen:

- de plaats waar u na het werk naartoe gaat*
- de plaats waar de kinderen naar school gaan*
- het energieverbruik en de telefoonkosten*
- het gewone verblijf van de echtgenoot of van de andere leden van het gezin”.*

De verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat uit artikel 52, §1, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit volgt dat er een controle van de verblijfplaats gebeurt teneinde de derdelander in te schrijven in het vreemdelingenregister, dat uit het administratief dossier en de naar voren gebrachte bijzondere volmacht blijkt dat zij op het ogenblik van de aanvraag en op het ogenblik van het gevoerde politionele controle in het CIV verbleef, dat artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit expliciet vermeldt dat indien uit de woonstcontrole blijkt dat het familielid niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 weigert. Dit is *in casu*, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk het geval. Er blijkt niet dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, het ogenblik van het ontvangen van de bijlage 19ter, het ogenblik van de woonstcontrole en het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing effectief op het grondgebied van de gemeente Aalst, alwaar zij de aanvraag heeft ingediend, verbleef.

Door te betogen dat zij haar aanvraag heeft ingesteld bij het gemeentebestuur van de plaats waar zij verbleef voor haar opsluiting en dat zij effectief in Aalst verbleef, doch dat zij tijdelijk was opgesloten voor een kort verblijf dewelke niet kan worden gecatalogiseerd als haar hoofdverblijfplaats, en hierbij te verwijzen naar en te citeren uit de webpagina belgium.be betreffende de hoofdverblijfplaats, maakt zij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat een negatieve woonstcontrole plaatsvond op 5 mei 2023, dat uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de verzoekende partij niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar zij haar aanvraag heeft ingediend, en op grond van deze vaststellingen toepassing heeft gemaakt van artikel 52, §3 van de Vreemdelingenwet om over te gaan tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 52, §1, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit heeft het immers uitdrukkelijk over het gemeentebestuur van de plaats waar het familielid verblijft. De verzoekende partij toont met voorgaand betoog niet aan dat dit zou dienen te worden begrepen als de “hoofdverblijfplaats” of de plaats alwaar zij voor de vasthouding verbleef. Zij maakt niet aannemelijk waaruit een dergelijke interpretatie van voormelde voorwaarde van artikel 52, §1, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit zou kunnen blijken.

Haar verwijzing naar de website belgium.be voor de invulling van het begrip “hoofdverblijfplaats” is dan ook niet dienstig. Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor, minstens toont de verzoekende partij dit met haar betoog niet aan, om *in casu* Aalst niet te beschouwen als “*de plaats waar hij verblijft*”, gelet op het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag verblijft in Vottem.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt er in de bestreden beslissing niet verwezen naar “*onderrichtingen betreffende het houden van bevolkingsregisters*”, zodat het betoog van de verzoekende partij dat deze onderrichtingen geen wettelijke bepaling betreffen, noch een algemeen rechtsbeginsel, *in casu* niet dienstig is.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat in artikel 52, §1 van het Vreemdelingenbesluit de door de verwerende partij aangehaalde situatie niet wordt opgesomd waarin een aanvraag door een bijlage 20 wordt geweigerd. Het is immers uit artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, dat onder meer volgt, het weze herhaald, dat indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, de aanvraag wordt geweigerd door middel van een bijlage 20. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt aldus niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing een voorwaarde heeft toegevoegd aan artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, minstens maakt zij dit ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins concreet aannemelijk.

3.10. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de vaststelling dat uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat zij niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar zij haar aanvraag heeft ingediend “*manifest incorrect*” is.

3.11. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij de wettelijke termijn om binnen de drie maanden na de aanvraag overige stukken neer te leggen, diende te eerbiedigen aangezien zij ingeschreven diende te worden in het wachtregister in afwachting van het neerleggen van de stukken, gaat zij voorbij aan de bepalingen van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Uit artikel 52, §1, tweede en vierde lid van het voormeld besluit blijkt immers dat pas na de controle van de verblijfplaats de verzoeker wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en uit artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit blijkt verder dat indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat de verzoeker op het grondgebied van de gemeente verblijft, het gemeentebestuur de aanvraag weigert door middel van een bijlage 20.

Nu de verwerende partij conform artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit de aanvraag vermeld in punt 1.1. heeft geweigerd op grond van de vaststelling dat uit de controle van de verblijfplaats niet blijkt dat de verzoekende partij op het grondgebied van de gemeente waar zij haar aanvraag heeft ingediend, verblijft, ziet de Raad niet in, minstens licht de verzoekende partij onvoldoende toe, waarom zij, zoals zij in haar verzoekschrift aanvoert, in het wachtregister diende ingeschreven te worden in afwachting van de neer te leggen stukken en de verwerende partij de wettelijke termijn om binnen de drie maanden na de aanvraag alle overige stukken te deponeren, diende te eerbiedigen.

3.12. Een schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht.

3.13. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

De verzoekende partij stelt dat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet precies lijkt te voorzien in een zekere mate van tijdelijke bescherming tegen een daadwerkelijke uitvoering van een verwijderingsmaatregel voor iemand in haar geval, maar gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zij niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar zij haar aanvraag heeft ingediend, hetgeen zij, zoals

blijkt uit het voorgaande, geenszins weerlegt of ontkracht. Artikel 52, §1 van het Vreemdelingenbesluit stelt duidelijk, het weze herhaald, dat het familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is en de familieband bewijst en een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft, pas na woonstcontrole wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister waarna hij een attest van immatriculatie ontvangt. De woonstcontrole was *in casu* negatief zodat de verzoekende partij niet werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en geen attest van immatriculatie ontving. In die zin blijkt dan ook niet dat dat zij “*voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag*”, zoals bepaald in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet is *in casu* dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan hoe de thans bestreden beslissing deze bepaling schendt.

Waar de verzoekende partij in dit verband nog een deel van een arrest van de Raad citeert, merkt de Raad vooreerst op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. VERBIEST, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER